Sportul Magazin

...Amintire de la Atena (1956). De la stînga la dreapta(în picioare): Neacșu, Bone, Zavoda II, Ozon, Tătaru, Constantin, Zavoda I, Brînzei. Jos: Toma, Onisie, Cacoveanu.

INIMA PROFESORULUI DE MATEMATICĂ

OCTAVIAN BRÎNZEI CONTINUĂ SĂ BATĂ PENTRU FOTBAL

Dacă ar fi să trec în revistă fundașii centrali pe care i-a dat Timișoara fotbalului românesc, de-a lungul anilor, as face o listă destul de lungă... O listă care însă, ar trebui neapărat să cuprindă numele lui Emmeric Vogl, Rudolf Cotormani, Iosif Covaci, Al. Androvici, Iosif Lereter și, fără îndoială cel al lui Octavian Brînzei.

Pe ultimul dintre ei, l-am regăsit de curînd. La Constanța, într-o zi cețoasă, cu burniță... Brînzei se grăbea s-ajungă la școală — este profesor de matematică la Liceul nr. 4— și n-am putut obține de la el decît promisiunea că ne vom revedea a doua zi, ca să depănăm amintiri în fața ceștilor de cafea...

— Ești de mult timp... constănțean ?

— Din 1959. Înaintea mea mai veniseră aici și alți timișoreni: Ciosescu și Florescu. Eram trei de la „Politehnica". Apoi vinturile vieții ne-au împrăștiat din nou. Ciosescu a stat pînă 1964, cînd s-a mutat cu postul la spitalul din Arad. Aud că și Florescu a plecat la București, așa că am rămas numai eu aici. Dar nu regret. Mă simt foarte bine la școală, acum am fost ales în secția de fotbal a „Farului", așa că mă apropii iarăși de „balonul rotund" pe care l-am iubit atît de mult în tinerețe...

— Cine te-a „descoperit" ?

— Vasile Deheleanu. El m-a adus de la Ghiroda la „Electrica". După aceea, Jean Lăpușneanu, m-a luat la „Poli".

— Cînd ai debutat la „Poli" ?

— În 1949. Primul adversar: Lungu de la „Locomotiva" București. Am învins cu 2—1. Eram fundaș stînga, atunci...

— Cît ai jucat la „Poli" ?

— Opt ani. Pînă în 1957. Apoi am trecut la CFR Timișoara și după aceea la „Farul", unde am încheiat „bilanțul", în 1962...

— „Poli" era considerată pe vremuri, o echipă de elan... una din ultimele „romantice" ale fotbalului nostru...

— Noi constituiam o mare familie, la „Poli" Eram tineri, ambițioși dornici ÎN PRIMUL RÎND să învățăm, și să ne vindem greu pielea pe terenul de fotbal... N-aveam condițiile pe care le ofereau alte echipe. Dar ne vedeam de studii și munceam al naibii și la antrenamente. Am pus, cum s-ar spune, cartea pe primul plan și n-am făcut rău de loc. Vrei o dovadă ? Hai să luăm toată echipa „Poli" de pe vremea aceea și să facem un bilanț. Toți jucătorii au ajuns oameni cu profesii serioase, oameni stimați la locurile lor de muncă. **Curcan**, e inginer la Timișoara, **Florescu**, inginer chimist, **Zbîrcea** inginer mecanic, **Cojereanu**, lector universitar, **Tănase**, inginer electronist la Orșova, **Girleanu**, inginer chimist, **R. Lazăr**, profesor, **Closescu**, medic, **Cădariu**, ing. constructor la București, **Boroș**, ing. mecanic, **Filip**, ing. chimist la Bacău, Lereter, ing. mecanic... De ce spun toate astea ? Pentru că există unii fotbaliști care mai cred că fotbalul este **singura lor menire în viață**... Greșeală capitală!...

— Ești căsătorit ?

— De 14 ani. Fetița mea Iuliana se pregătește pentru clasa întîi...

— Au trecut atîția ani decînd te-ai lăsat de fotbal... Mai există unele amintiri care te urmăresc, încă?

— Da. Mi-amintesc din cînd în cînd de meciurile cu C.C.A... Erau niște partide memorabile. La început ne-au învins mereu „militarii" chiar pe terenul nostru. Din 1953, însă, am început să-i batem noi, cu regularitate. Disputele de la București, în special, erau pline de „suspens"-uri, din primul pînă în ultimul minut.

— Care a fost adversarul cel mai periculos pentru d-ta ?

— Vaczi. Era foarte masiv și greu de bătut la mingile înalte.

— Ce apărător îți plăcea mai mult?

— L-am admirat întotdeauna pe „Bimbo" Farmati, pentru decizia și dirzenia lui. Am căutat să-i copiez modelul, dar nu știu dacă am reușit, tocmai bine...

— După cîte îmi amintesc, nu prea dădeai probleme arbitrilor...

— Nu numai că n-am fost niciodată eliminat de pe teren, dar nici măcar n-am fost AVERTIZAT. O performanță, cred, pentru un apărător.

— Păstrezi vreun regret ?

— Da. Că n-am jucat de mai multe ori în echipa națională. N-am evoluat decît în două rînduri. Dar cînd mi-amintesc că pe vremea aceea jucau „stoperi" Apolzan, Androvici și Costică Marinescu, supărarea nu ține prea mult...

— Ce crezi despre fotbalul de azi în comparație cu cel de ieri ?

— Calitativ nu prea a evoluat. S-a mărit însă ritmul de joc. Sarcinile atacanților au devenit mai grele.

— Ce dorință ai în acest campionat ?

— Am rămas un sentimental. Vreau să intre „Poli" în „A" și să nu cadă „Sportul studențesc" în „B" !

— Și încă o întrebare: crezi că ne vom califica la „mondiale"?

— Da, dar cu multe emoții... Echipei noastre îi lipsește încă un „vîrf" de atac redutabil. Iar ce-nseamnă un vîrf redutabil, într-o echipă, știu destul de bine... Nu uitați că numai cu ei am avut de-a face atîția și atîția ani...

G. MIHALACHE

Cărți noi în Editura Stadion

„OZON—SCRIITORUL" DESPRE „OZON—JUCĂTORUL"*)

Orice carte de beletristică sportivă este întîmpinată cu deosebit interes de un public larg. Cînd aceasta are ca temă fotbalul, atunci, firește, numărul solicitanților crește. Iar dacă autorul este și Titus Ozon, sîntem îndreptățiți să credem că... tirajul se va epuiza repede.

Nume intrat cu majuscule în istoria fotbalului românesc, Titus Ozon se prezintă, azi, în fața mai virstnicilor sau mai tinerilor săi admiratori, într-o postură inedită : autor al unui volum de amintiri. Desigur, încercarea este îndrăznească avînd în vedere că eroul principal este chiar fostul jucător. Exista, în acest caz, primejdia unei „autopriviri" mai puțin exigente, ceea ce, desigur, ar fi redus, credem, din valoarea intrinsecă a volumului. Din fericire, autorul s-a păstrat în limitele echilibrului, neocolind nici perioadele critice (sau criticabile) și nici pe cele îndreptățite la aprecieri laudative.

Apelînd la numeroase documente, cartea este nu numai istoria unui om, ci și a unei întregi perioade din istoria fotbalului românesc. Sînt rememorate, cu această ocazie, „filmele" unor meciuri (interne și internaționale), numele unor echipe și ale unor jucători care au contribuit la continua dezvoltare a „sportului rege".

Stilul alert, cu multe reușite artistice (în special în ceea ce privește subtitrarea capitolelor), îmbracă într-o formă accesibilă și atractivă o multitudine de date, altfel greu de reținut, mărind prin aceasta importanța lucrării.

Credem, totuși, că ar fi fost, poate, mai bine venită o „prefață" semnată de o altă persoană (și sîntem siguri că ar fi făcut-o cu plăcere multe personalități ale vieții sportive care l-au cunoscut îndeaproape pe Titus Ozon), în locul celei aparținînd semnatarului cărții, în fond o expunere de motive asupra utilității volumului și a „punctului" său de plecare, justificarea lor găsindu-și explicația prin însuși paginile prezente. De asemenea, ne exprimăm nedumerirea pentru lipsa ilustrației (care ar fi suscitat un interes similar cu cel al cuvîntului scris), înlocuită de mici vignete, ce „colorează" paginile, dar... nu spun nimic.

Un ultim cuvînt și pentru coperta foarte bună semnată de D. Negrea, decorator ale cărui calități le-am remarcat și cu alte prilejuri.

Emanuel FANTANEANU

*) Titus Ozon — Mereu în 16 metri... Editura Stadion, 1972, 262 pag. 8 lei.

Pe pista olimpică de la Colombes

E de culoarea murgului, pestriță, roșiatică, asemenea pîrîitului de soare, netedă ca și cum de abia ar fi fost nivelată cu tăvălugul, rezistentă și jragedă, o poți ghici, ca un trup antrenat în tinerețe. Cum o fi oare, la apropierea obrazului, contactul său de lucru cernut? O fi avînd vreun miros? Aș vrea s-o văd de aproape, la ora cînd stadionul e numai liniște și singurătate, să-i cunosc alunițele de pe față. Ca și pielea, și ea e alcătuită din mai multe straturi. Dar care? Nu știu nimic despre ea, dar aș vrea să știu totul, asemenea celui care pune întrebări despre o femeie abia zărită.

Cînd am ajuns umbra tribunelor o acoperea pe jumătate. Eu, de pildă, care alerg fără încredere, plin de toane, dacă n-aș avea un adversar în stînga mea, cît aș fi de îngrijorat să fug la soare, în timp ce altul aleargă la umbră! Cît de zăpăcit aș fi dacă linia culoarului meu s-ar găsi o parte la soare, iar alta la umbră! Puțin cîte puțin umbra cîștigă teren. Aș fi vrut să am dosul palmei așezat pe această suprafață sensibilă în timp ce se potolea, ca un corp ce arde de fericire și se răcește în somnul vrăjit.

Pistă, carne delicată, cum aș putea s-o tăinuiesc, m-am îndrăgostit de tine. Voi conserva într-o zi, într-o mică urnă de-a mea, puțin din zgura ta răscoaptă și arsă! Trebuie să credem, materia este omenească. Sufletul lumii e răspîndit în sufletele, în corpurile, în lucrurile create de om și în acelea pe care nu le-a atins niciodată. Nu știu dacă această pistă, ale cărei însușiri le ignorez încă, merită într-adevăr să fie sărutată, cum sărută arabul, plecat spre Răsărit, nisipul deșertului. Dar dacă e perfectă, o merită. Mai mult poate decît o mulțime de obraji pe nedrept iubiți.

Traducere de
Victor BANCIULESCU

Fotbalistul preferat de...

Editor : ROMAN (CFR Cluj)
Somnoros : ENE (Rapid)
Fricos : PANICI (C.F.R. Tim.)
Turist : ȚARĂLUNGĂ (Univ. Craiova)
Figuros : COJOCARU (Sp. Stud.)
Judecător: SOLOMON (Univ. Cluj)
Brutar : COCA (Univ. Cluj)
Frizer : MOȚ (Steaua roșu)
Gospodina: PAPUC (Univ. Craiova)
Măcelar: CIOLAN (F. C. Argeș)
Tîmplar: CIOCAN (F.C. Argeș)
Croitor : MANTA (Univ. Craiova)
Cofetar: DOBOS (S. C. Bacău)
Cronicar: NECULCE (F. C. Argeș)
Pețitor: BURLACU (C.F.R. Cluj)
Martor: JUR..CA (Sp. stud.)

Radu POP

PENTRU A CINCEA OARĂ, MUSAFIRUL DELTEI DUNĂRII

De vorbă cu ANGELO SCALZONE, unul din eroii J.O. de la München

Angelo Scalzone, trăgătorul care la J.O. de la München a produs marea surpriză, cîștigînd titlul olimpic la talere aruncate din șanț și stabilind un nou record mondial și olimpic (199 de puncte din 200 posibile), a fost, de curînd, oaspetele țării noastre, ca turist-vînător. În ultimele ore ale șederii lui în România, el a făcut o vizită la federația noastră de tir, prilej pe care l-am folosit pentru a sta de vorbă cu acest mare trăgător..

Interlocutorul nostru, un bărbat voinic, (are peste 180 de centimetri înălțime și aproape 100 de kg greutate), ne-a vorbit timp de aproape o oră cu pasiune și voluptate, nu despre lucruri care ne-ar fi interesat, în primul rînd, pe noi — Olimpiadă, performanțe, și alte aspecte ale sportului pe care-l practică cu atîta succes — ci despre... vînătoare, marea lui pasiune, despre Delta Dunării, pe care a vizitat-o, acum, pentru a cincea oară. De altfel, „Bereta" lui automată nu greșește ținta niciodată, nici la rața singuratică care țîșnește din stuf cu viteza săgeții, nici la cîrdul care zboară la mare înălțime. Dacă n-ar respecta regulile vînătorești, Scalzone ar doborî în cîteva ceasuri — dar numai în Deltă unde e vînat bogat adăuga el — zeci și zeci de rațe sau giște sălbatice.

Cu toate că a fost considerat la München ca realizatorul unei mari surprize, Scalzone are o biografie impresionantă. De cinci ani face parte din „squadra Italia" la talere, interval în care, pe echipe, a cîștigat patru titluri europene și unul mondial. Paradoxal, însă, deși practică de mai bine de 20 de ani sportul tirului la ținte zburătoare, Scalzone n-a fost decît o dată campion al țării sale. 1972 a fost pentru el anul marilor succese sportive, începînd cu obținerea unui record personal (197 de talere din 200), cîștigarea trofeului „Marele premiu Brno" din Cehoslovacia, a campionatelor internaționale ale Franței (cînd l-a învins pe campionul mondial Carrega) și terminînd cu medalia de aur de la Olimpiadă.

„Ce să vă spun despre pregătirile mele olimpice. Nu prea difereau de alte perioade de antrenamente ; un regim alimentar aproape vegetarian (mîncam carne foarte puțină și aceea de pasăre sau iepure de casă, fructe, lactate din abundență), redusesem mult rația zilnică de țigări și scăzusem intensitatea în antrenamentul tehnic (trăgeam doar la 200—250 de talere pe săptămînă). În schimb, participam mai des la partide de vînătoare. Ce mi s-a părut cu totul ieșit din comun era că lucram mai mult cu un antrenor care nu trăsese în viața lui un foc de armă, un profesor de educație fizică, care ne punea tot timpul să alergăm, să ridicăm haltere și să facem multă, multă gimnastică. Mie mi se pare că toate acestea mi-au folosit" a încheiat acest capitol de discuție „tehnică" Angelo Scalzone.

Un „moment olimpic", relatat de Scalzone : **„După ce am ieșit campion la München, toți m-au întrebat cum de am ratat cel de-al 123-lea taler, dar nu m-a întrebat nimeni cum de am nimerit cele 199...".**

Cum spuneam, Scalzone a venit acum pentru a cincea oară în România, dar niciodată pentru a participa la un concurs de tir, ci ca turist-vînător. Îl atrage, ca un magnet, sălbăticia și fauna Deltei noastre. La anul va veni de două ori. O dată ca sportiv, la „Marele premiu Carpați", dar asta depinde de federația italiană dacă îi va selecționa pentru concursul bucureștean, și a doua oară — asta sigur — ca turist. **„Așa de bine mă simt în Delta Dunării** — spunea mai mult în serios decît în glumă — **încît mi-aș face acolo o căsuță și mi-aș petrece tot timpul liber...".**

T. RĂBȘAN

P.S. Angelo Scalzone **are 41 de ani, este tatăl a trei copii, locuiește în orășelul Castel Vulturno, nu departe de Neapole și este proprietarul unui mic restaurant-hotel.**

Campionul olimpic la talere Angelo Scalzone (Italia) în vizită la Federația română de tir.

Pe noua oglindă de gheață, din cartierul Gheorghieni, tinere patinatoare reactualizînd imagini din anul de debut al patinajului clujean : 1872.

Foto : R. WAGNER

ȘTIAȚI CĂ...

...în meciul de fotbal dintre echipele irlandeze Athlon și Limerick, disputat nu de mult, înaintașii echipei Athlon au înscris două goluri în 13 secunde ? În timp ce în alte multe partide, în 5 400 de secunde (90 de minute) echipele încearcă în zadar să marcheze măcar un gol. Te pui cu fotbalul ?

...tînăra speranță a tenisului feminin american, Chris Evert (17 ani) s-a decis să treacă la profesionism ? Ea va face acest pas pe ziua de 21 decembrie.

...W.B.A. a dat un... ultimatum, atît lui Joe Frazier, cît și lui George Foreman, pentru a ajunge la un acord asupra meciului pentru titlul de campion mondial de box la toate categoriile ? Se pare că acest acord s-a și produs, întîlnirea urmînd să aibă loc în a doua jumătate a lunii decembrie.

...echipele norvegiene de fotbal fac, uneori, deplasări de 2 000 de kilometri, pentru a susține meciuri în cadrul diviziei A ? Așa se întîmplă, de pildă, cînd o echipă din Stavanger trebuie să joace la Narvik...

OLE RITTER gata pentru revanșă!

Fostul recordman mondial al cursei de o oră, ciclistul danez Ole Ritter, a declarat că va încerca anul viitor să doboare recordul de care a fost deposedat zilele trecute de către belgianul Eddy Merckx : „Va fi greu desigur, am vîrsta de 31 de ani, dar voi face oricum această tentativă, și, bineînțeles, la Ciudad de Mexico". Ole Ritter a ținut, totodată, să-l felicite pe Eddy Merckx pentru excepționala sa performanță.

DE LA CINE ÎNVĂȚĂM ȘAH?

Olimpiada de șah de la Skoplje a fost urmărită și comentată de peste 300 de ziariști din toate cele cinci continente. În rîndul acestor minuitori de condei s-au numărat mulți foști jucători celebri, cum ar fi marii maeștri **Szabo** (Ungaria), **O'Kelly** (Belgia), **Janosevici** (Iugoslavia), **Koltanowski** (Statele Unite) — unul din deținătorii recordului mondial în simultanele oarbe — (34 de partide !) maeștrii internaționali

Bertok, Karaklaici, Sofrevski, Bogdanovici (Iugoslavia), **Minev** (Bulgaria), **Litmanowicz** (Polonia), **Toran** (Spania), spre a nu numi decît pe cei mai cunoscuți.

Centrul de presă al Olimpiadei a avut ideea de a-i aduce la tabla de joc, într-un turneu de șah fulger (cinci minute timp de gîndire la o partidă), care s-a desfășurat în mijlocul unui mare interes, fiind transmis în direct de televiziunea din Skoplje.

S-au oferit premii foarte originale. Învingătorul, de pildă (**Iovan Sofrevski**), a primit cîte o țigară pentru fiecare secundă de gîndire,

ceea ce — potrivit calculului făcut de un computer — a condus la... 12 kilograme de tutun.

Al doilea clasat (**Mario Bertok**) a fost răsplătit cu un costum, pe care cel mai bun croitor al orașului l-a confecționat în 6 ore, adică exact atît cît a durat concursul.

Jucătorul de pe locul III (**T. Racici**), a avut surpriza (plăcută) să capete o cantitate de vin egală cu... greutatea propriului său corp.

Ultimului clasat urma să i se ofere, drept premiu de consolare, cartea cunoscutului maestru iugoslav Bojan Bjelica, „**Manual de șah**". Ca să învețe ! Premiul n-a putut fi, însă, atribuit. Ultimul în acest turneu a fost chiar **Bjelica**, autorul lucrării...

LA CONCURENȚĂ CU... FOTBALUL

Potrivit raportului comisiei financiare a Olimpiadei de șah de la Skoplje, întrecerile au fost urmărite de-a lungul celor 22 de runde (7 în preliminarii și 15 în turneul final) de aproape 50 000 de spectatori. Cea mai mare afluență de public (peste 4 000 de bilete vîndute) s-a înregistrat la întîlnirea derby U.R.S.S. — Iugoslavia. În aceeași zi (o duminică) trebuia să aibă loc jocul de fotbal de divizia A, susținut de echipa locală „Vardar". Și iată că — probabil pentru prima dată în istoria sportului — balonului rotund i-a fost teamă de concurența tablei cu patrate albe și negre. Meciul de fotbal a fost amînat cu 24 de ore !...

MONTHERLANT ȘI SPORTUL

A încetat din viață scriitorul francez de renume mondial Henry de Montherlant. În ziua în care, într-un moment de depresiune, și-a pus capăt zilelor — ca și Hemingway — avea vîrsta Olimpiadelor moderne, căci se născuse la Paris în 1896. Apropierea nu este întîmplătoare, întrucît Montherlant s-a făcut cunoscut lumii literare (și mai ales celei sportive) datorită operei sale de tinerețe — un omagiu la adresa umanismului sportului — „Les Olympiques", titlu sub care au fost reunite povestirile, eseurile și poemele în proză din culegerile „Paradisul la umbra spadelor" și „Cei 11 din fața porții daurite".

Deși rănit în primul război mondial, tînărul Montherlant practică asiduu sportul, în special atletismul (a alergat 100 m în 11,4 s) și fotbalul (ca portar sau apărător) în cluburile pariziene. Rezultatul experiențelor sale sportive este transpus într-o formă lirică în operele „Olimpicele" (1924) și „Earinus" (1929). Călăreț și amator de tauromachie, Montherlant a fost un fin observator al fenomenului sportiv, pe care l-a înnobilat cu texte ce pot părea astăzi desuete, dar prin care trece o undă de simpatie de netăgăduit.

Pentru a familiariza pe cititorii noștri cu opera lui Montherlant, reproducem traducerea uneia dintre poemele sale

RĂSPUNDE Ion Poștașu

FLOREA ZOGOREANU, COMUNA SAMOSTELNIC. „Nu vă supărați că vă răpesc timp, dar meseria dv. este de a răspunde întrebărilor cititorilor". Se pare că m-ați asimilat cu factorii poștali. În ceea ce privește... meseria. Tot este bine că nu mi se cere să aduc răspunsurile acasă ! 2) „Vreau să știu dacă Mihai Constantinescu, care a transmis la televiziune întrecerile de haltere de la J.O., este unul și același cu cîntărețul de muzică ușoară?". Nici gînd. El n-a cîntat decît în corul școlii și numai atunci cînd corul se descompletase! Mihai Constantinescu, cel despre care amintiți dv. este antrenor de haltere la clubul Olimpia.

ILARIE PIRLEA, LUDUȘ. „Mă interesează rezultatul exact al celui de-al doilea meci dintre U.T.A. și Vitoria Setubal ?" N-am înțeles sublinierea dv : „rezultatul exact". Credeți că, altfel, v-am fi dat unul... aproximativ? 1—0 pentru Vitoria Setubal. În tur: 3—0 pentru U.T.A.

LIDIA BANC, BUCUREȘTI. Cu toate că vă arogați calitatea de a fi „cea mai mare suporteră a lui L. Sătmăreanu", în cazul de față n-ați reușit să vă identificați idolul. El este, și nu alt jucător, cum credeți dv., în fotografia care **înfățișează o luptă pentru balon cu Rissanen, în meciul cu Finlanda. Tiparul s-ar fi putut să vă înșele. Dar inima?**

V. TEPELUS. Vreți să vă răspund cu da sau nu? Da.

RADU ANGHEL, TIMIȘOARA. Să vă spun eu dacă Dumitru se va mai întoarce sau nu la Rapid ? Nici Dumitru nu v-ar putea răspunde, azi, la această întrebare. Inimile fotbaliștilor, ca și inimile femeilor sînt pline de mistere!

NELU QUINTUS, PLOIEȘTI. Comentariul din „Sportul" de luni, legat de „jocul de-a liderul" din campionatul diviziei A la fotbal, v-a inspirat un catren. Aveți cuvîntul :

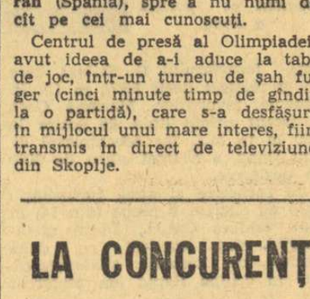

Ținînd cont de „joc", consider,
(Poate chiar ar fi firesc),
Într-o zi să fie lider...
Sportul. Sportul Studențesc !

NEGY OKOS, ȘIMLEUL SILVANIEI. Vă puteți lua la întrecere cu orice statistician... profesionist, în materie de J.O. Ați merita, deci, și dv. o medalie! Într-adevăr, **Mark Spitz este singurul sportiv care a cucerit 7 medalii, în cadrul aceleiași Olimpiade.** Pe locurile următoare: atletul finlandez Nurmi, gimnastul american **Heida**, scrimerul italian Nedo Nardi și pistolarul american Lee, toți cu cîte 5 medalii de aur. Cînd **este vorba de numărul cel mai mare de medalii olimpice de aur cîștigate de un sportiv la J.O., într-adevăr, Spitz, cu cele 9 medalii ale sale (7 la München și 2 la Ciudad de Mexico), înpreună primul loc cu Paavo Nurmi și cu gimnasta sovietică Larisa Latînina.**

MARIA STOICA, SATUL CREȚEȘTI, COMUNA VIDRA, JUDEȚUL ILFOV. Vreți să corespondați cu suporterii lui Dinu, Dumitrache și Lucescu, cu simpatizanții echipei Dinamo, în general. Vă doresc corespondență plăcută. Evident, asta depinde de rezultatele dinamoviștilor.

I. BEBEANU, CARANSEBEȘ. Ar fi mult mai simplu dacă mi-ați da toate detaliile, în loc să-mi cereți să fac pe detectivul și apoi pe judecătorul. Deci, puneți-mă, întîi în temă.

RADU MARIN, ARAD. Nu mi s-a părut cîtuși de puțin „aprigă" întrebarea dv, legată de pariul făcut cu un coleg: se acordă gol numai cînd mingea depășește linia porții în aer sau pe pămînt, cu ÎNTREAGA ei circumferință.

I. V. DINU, COMUNA DAMIENEȘTI. Cîteva antiteze legate de fotbaliști în timpul pregătirilor și în timpul campionatului :

Aer ozonificat — Țigări străine
Din prima zi, o disciplină de fier —
Toată echipa a protestat.
Reglarea tirului — Șut în portar
Alergarea în cerc — „Hora" la arbitru
Antrenorul este foarte optimist — A refuzat să răspundă ziariștilor.

I. GHINESCU, BOTENI. Catrenul dv — reușit — ne-a parvenit cu întîrziere, după publicarea „colțului Țiriac", în pagina de „Magazin" de săptămîna trecută. Dar, cum muza dv. vă inspiră mereu, sînt convins că veți fi curînd musafirul acestei rubrici. Vă aștept !

Ilustrații : N. CLAUDIU

CURIOZITATE ȘI NOSTALGIE...

„Mă numesc Rareș Stănescu și am venit cu tatăl meu, să văd un meci de rugby pe terenul din Parcul Copilului". *Și micul Rareș nu este un spectator ocazional al meciurilor de rugby. Tatăl lui, inginerul Costel Stănescu, fostul jumătate la grămadă al „Griviței Roșii" și al echipei naționale, îl ia de mînă în fiecare duminică și îl duce la meciurile de rugby. Curiozitate, de o parte, interes, dar, poate, și nostalgie de cealaltă parte. Aceasta pînă în ziua cînd Rareș va deveni și el jumătate la grămadă.*

Foto : Dragoș NEAGU